

Kronika Niemiec współczesnych

(za okres od 20. 11. do 25. 12. 1947)

I. ŻYCIE POLITYCZNE

Otwierając nowy rocznik „Przeglądu Zachodniego“ ze stałym działem „Kroniki Niemiec współczesnych“, podajemy w skrócie najważniejsze informacje, dotyczące sytuacji politycznej Niemiec w chwili obecnej. Obszerniejsze omówienie tej sytuacji znaleźć można w pierwszej „Kronice“, w numerze majowym „Przeglądu Zachodniego“ z 1947 roku.

Niemcy znajdują się pod wojskową okupacją 4 mocarstw: ZSRR, USA, Wielkiej Brytanii i Francji. ZSRR okupuje część wschodnią Niemiec, Wielka Brytania — część północno-zachodnią, USA — część południową, Francja — południowo-zachodnią. Berlin znajduje się pod okupacją wszystkich czterech mocarstw: jest wydzielony ze strefy sowieckiej i podzielony na cztery sektory okupacyjne. Rządzi Niemcami Sojusznicza Rada Kontroli, na którą przeszły uprawnienia suwerenne rządu niemieckiego. W jej skład w chwili obecnej wchodzi:

ZSRR: Marszałek Wasyl Sokolowski

USA: General Lucjusz Clay

W. Brytania: Gen. Brvan Robertson

Francja: Gen. Piotr Koenig.

Każdy z członków Rady Kontroli jest zarazem gubernatorem swojej strefy i posiada w niej najwyższą władzę.

Strefy: angielska i amerykańska są połączone gospodarczo i coraz bardziej jednoczą się ze sobą, tworząc odrębną całość w ramach Niemiec.

Poszczególne strefy dzielą się administracyjnie na następujące kraje (Länder):

Strefa sowiecka: Saksonia, Saksonia Anhalcka, Turyngia, Meklemburgia, Brandenburgia. Strefa amerykańska: Bawaria, Hesja, Wirtembergia, Badenia oraz miasto Brema. Strefa brytyjska: Północna Nadrenia-Westfalia, Szlezwik-Holsztyn, Dolna Saksonia i miasto Hamburg. Strefa francuska: Południowa Badenia, Południowa Wirtembergia-Hohenzollern, Nadrenia-Palatynat. Odrębne stanowiska ma Zagłębie Saary połączone z Francją pod względem gospodarczym.

We wszystkich krajach istnieją wybrane przedstawicielstwa, sejmy krajowe (Landtag) i rządy parlamentarne.

W Niemczech działają następujące partie polityczne: Unia Chrześcijańskodemokratyczna (w Bawarii — Społeczna), CDU, (w Bawarii — CSU) działa w całym Niemczech.

Partia Socjalistycznej Jedności Niemiec — SED — tylko w strefie sowieckiej (z połączenia komunistów i socjaldemokratów). Komunistyczna Partia Niemiec — KPD — działa w trzech strefach zachodnich (w strefie sowieckiej weszła w skład SED). Socjaldemokratyczna Partia Niemiec — SPD — tylko w trzech strefach zachodnich: Liberalno-Demokratyczna Partia Niemiec, zwana także Wolno-Demokratyczna Partia Niemiec, w niektórych zaś częściach kraju Partia Demokratyczna — LDP, FDP, DP, obejmuje również całe Niemcy, ale ma mniejsze znaczenie. Ponadto istnieją rozmaite partie lokalne.

Tworzenie ogólnoniemieckich organizacji partyjnych nie jest jeszcze do-

zwolone, ale praktycznie organizacje takie istnieją, opierając się na nieoficjalnym porozumieniu.

Jako organa nadrzędne w stosunku do rządów krajowych działają: W strefie sowieckiej zarządy centralne dla poszczególnych dziedzin; w strefie amerykańskiej rada krajów, złożona z przedstawicieli rządów i parlamentarne zgromadzenie doradcze przy niej z przedstawicieli sejmów krajowych; w strefie brytyjskiej — zgromadzenie doradcze o najmniejszych uprawnieniach z wymienionych instytucji.

Ponadto w połączonych strefach anglosaskich działa rada gospodarza, mająca w dziedzinie gospodarczej również uprawnienia nadrzędne.

Z najważniejszych skrótów podawanych w „Kronice“ wymienić jeszcze należy: FDGB: zw. zw. zawodowych strefy sowieckiej i Berlina, DGB — analogiczny związek stref anglosaskich, VdGB — związek wzajemnej pomocy chłopskiej w strefie sowieckiej, FDJ — „Wolna Młodzież Niemiecka“, organizacja młodzieżowa strefy sowieckiej i Berlina, WAV — lokalna partia bawarska. Szereg innych podajemy poniżej w tekście z wyjaśnieniem.

Okupacja i polityka okupacyjna. Na posiedzeniu Rady Kontroli w dniu 21 listopada marszałek Sokolowski wygłosił dłuższe przemówienie, oskarżając mocarstwa anglosaskie o niedostateczne przeprowadzenie demilitaryzacji Niemiec, o propagandę wojenną przeciw ZSRR, o zamaskowane ściąganie odszkodowań ze swoich stref, jak również o dążenie do rozbitcia jedności Niemiec celem poddania zachodnich Niemiec swoim wpływom jako kraju kolonialnego.

Władze amerykańskie rozszerzyły kompetencje policji niemieckiej, która może obecnie sprawdzać nawierny cudzoziemców i obywateli państw alianckich, ale bez prawa rewizji i aresztowania. W amerykańskim zarządzie woj-

skowym trwają zmiany personalne.

M. in. pozmieniali się gubernatorzy krajów strefy. Zdaniem dziennikarzy amerykańskich, którzy zwiedzali strefę, „Ameryka nie przysłała do Niemiec swoich najlepszych ludzi“. — Gen. Clay ogłosił amnestię gwiazdkową dla niemieckich przestępców kryminalnych, których okres kary kończył się pomiędzy 15 grudnia a 31 stycznia i mieli być zwolnieni 15 grudnia. Chodzi o 2 tysiące osób. W więzieniach strefy amerykańskiej uwięziono jest za przestępstwa kryminalne 29 tys. osób, w tym z wyroku sądów amerykańskich 10 tys., niemieckich 19 tys.

Belgia wycofuje z Niemiec połowę wojsk okupacyjnych. Pozostają tylko oddziały, które przeszły specjalne przeszkolenie.

Przyszłość państwowa Niemiec jest przedmiotem coraz żywszych dyskusji i bieg wydarzeń związanych z tym zagadnieniem staje się coraz szybszy. Jako dwa zasadniczo przeciwstawne stanowiska rysują się koncepcje: Niemiec jednolitych z jednej, Niemiec sfederalizowanych, związanych mniej lub więcej luźnie z drugiej strony. — Wreszcie na skrajnym skrzydle stoją zdeklarowani separatyści lokalni.

Jako koncepcja specyficzna pojawia się od czasu do czasu pogłoska o stworzeniu federacji dunajskiej, obejmującej Bawarię, Austrię, i inne kraje katolickie Niemiec. Koncepcję tę wznawiać ma np. WAV, lokalna partia bawarska, o stosunkowo znacznych wpływach.

Reprezentantami koncepcji jedności Niemiec są wielkie partie. SED przejawia największą inicjatywę praktyczną w tym kierunku. Współzawodniczą z nią w tym względzie niektóre koła CDU.

Ostatnio najważniejszym wydarzeniem w tej dziedzinie był zwołany przez SED do Berlina „Kongres ludowy dla jedności Niemiec i sprawiedli-

wego pokoju". SPD odniosła się negatywnie do tego kongresu, CDU strefy sowieckiej odmówiła udziału w ostatniej chwili. Zachowanie to należy przypisać wpływom przewodniczącego CDU strefy wschodniej. Jakuba Kaisera. CDU dzieli od SED również i stanowisko w sprawie granicy wschodniej Niemiec. W związku z tym rozpatruje się możliwość ustąpienia Kaisera, który przez swoją politykę, m. in. przez przemówienie publiczne, w którym ostro zaatakował granicę Odry—Nisy — dostatecznie się skompromitował. Prasa CDU propaguje nadal własny program zjednoczeniowy tej partii, z omawianym już przez nas projektem „rady konsultatywnej“ niemieckiej.

Niemniej we wspomnianym kongresie wzięła udział z własnej inicjatywy znaczna liczba członków CDU, a nawet niektórzy socjaldemokraci, ponadto przedstawiciele szeregu organizacji i związków zawodowych, zarówno ze strefy sowieckiej jak i ze stref zachodnich.

Kongres obradował w Pałacu Admiralskim w Berlinie w dn. 6 i 7 grudnia. Brało w nim udział 2.215 osób, w tym 314 kobiet. Delegatów z Niemiec zachodnich było 664.

Na kongresie omawiano zagadnienie jedności politycznej i gospodarczej Niemiec i uchwalono rezolucję, którą przesłano na ręce Sojuszniczej Rady Kontroli i na ręce Wielkiej Czwórki w Londynie. W rezolucji domagano się zjednoczenia Niemiec i sprawiedliwego pokoju, opartego na zasadach konferencji jałtańskiej i poczdamskiej, który by dał Niemcom wolność i możliwość odrodzenia. Ze strony Wielkiej Czwórki uczestnicy Kongresu spodziewają się utworzenia centralnego rządu niemieckiego, który by podpisał traktat pokojowy. Jednocześnie domagano się wysłuchania delegacji niemieckiej w Londynie.

Kongres wyłonił 40-osobową komisję złożoną z przedstawicieli partii antyfaszystowskich i związków zawodowych oraz stale urzędujący sekretariat.

Tymczasem w końcu listopada w klasztorze Schöneberg, w strefie francuskiej, zebrała się grupa polityków CDU—CSU, znanych powszechnie z tendencji federalistycznych, jak bawarski premier Ehard, „prezydent państwa południowo-badeńskiego“ Wohleb i inni. Miano tam omawiać plany stworzenia południowo-niemieckiej federacji z wciągnięciem austriackich krajów alpejskich, w których istnieje tendencja do oderwania się od Wiednia. Francuskie koła polityczne odnoszą się do tych planów. Prasa socjalistyczna — zarówno SED, jak SPD — oraz liberalno-demokratyczna omawia te wydarzenia z dużym niepokojem.

Członkowie rady krajów strefy amerykańskiej opracować mieli nieoficjalny projekt konstytucji Niemiec Zachodnich. Projekt przewiduje m. in. parlament dwuizbowy. Amerykański Zarząd Wojskowy miał zgłosić gotowość poparcia tych planów, ale z warunkiem zostawienia możliwości kaźdoczesnego połączenia z resztą Niemiec.

W Westfalii odbyły się manifestacje za plebiscytem w sprawie ustroju Niemiec.

Spośród zagranicznych wypowiedzi na temat przyszłego ustroju Niemiec warto zanotować stanowisko Stolicy Apostolskiej. Według pisma „Ora d'Italia“, papież odrzuca koncepcję podziału Niemiec, jako „niebezpieczną“.

Denazyfikacja, reedukacja, demilitaryzacja. W strefie brytyjskiej strona niemiecka zgłosiła szereg zastrzeżeń przeciw oddaniu denazyfikacji w ręce niemieckie. Władze brytyjskie oświadczyły, że żądają w każdym razie mia-

nowania odpowiedzialnego ministra tego resortu. Rozdawanie ludności niemieckiej nowych kwestionariuszy do wypełnienia uważają za bezcelowe. — Usunięcie hitlerowców z wyższych stanowisk musi być przyspieszone i ukończono do Nowego Roku 1948.

Na zarządzenie władz brytyjskich — które nie podały uzasadnienia — wstrzymały prace wszystkie główne komisje denazyfikacyjne w półn. Nadrenii-Westfalii. Miały podjąć swoje czynności po uchwaleniu przez sejm krajowy odpowiedniej ustawy w grudniu.

Rozgłośnym echem odbił się wyrok sądu denazyfikacyjnego w strefie brytyjskiej, który skazał Kurta v. Schroedera, głównego bankiera hitlerowskiego i jednego z najwybitniejszych popleczników Hitlera wśród finansjery niemieckiej, na 3 miesiące obozu pracy i niewielką grzywnę. Pod naciskiem opinii publicznej proces ma być wznowiony.

Spośród pojedynczych przypadków wymienić można monachijski proces denazyfikacyjny „teściów“ Hitlera, rodziców jego kochanki, z którą wziął ślub bezpośrednio przed śmiercią — małżonków Braun. Pani Braun, która do partii nie należała, uznana została za nieobjętą ustawą denazyfikacyjną, przy czym sąd stanął na stanowisku, że rodzice zwykle niechętnie patrzą na nielegalne związki córek, a w danym wypadku nie dowiedziono, by pani Braun odnosiła się inaczej do stosunków córki z Hitlerem. Pan Braun uznany został za „mniej obciążonego“ i skazany na 2.000 marek grzywny.

Przewiduje się przeprowadzenie postępowania denazyfikacyjnego samego Hitlera i Ewy Braun, oraz szeregu dostojników hitlerowskich. Postępowanie to ma na celu stworzenie podstawy prawnej dla załatwienia spraw majątkowych. Testament Hitlera uznany został za nieważny.

Prasa strefy sowieckiej zwraca uwagę, że mimo rozkazu marszałka Sokolowskiego, przyznającego nominalnym hitlerowcom całkowite równouprawnienie, szereg firm i instytucji poszukuje nadal pracowników, którzy nie byli członkami NSDAP.

Zarząd wojskowy francuski wydał zarządzenie, na mocy którego wstrzymuje się ostatecznie postępowanie przeciw zwykłym członkom partii, którzy nie piastowali żadnych urzędów ani godności. Nie dotyczy to członków organizacji zbrodniczych oraz osób należących do grupy głównych winowajców i obciążonych wg dyrektyw Rady Kontroli. Nominalni członkowie partii hitlerowskiej mogą być zatrudniani i awansowani bez ograniczeń.

Demonstracje o charakterze hitlerowskim zdarzały się w omawianym czasie tak samo jak w poprzednim.

Procesy przestępców wojennych. —

Rozpoczął się proces urzędników ministerstwa spraw zagranicznych III Rzeszy, oskarżonych o zbrodnie przeciw ludzkości. W procesie Flicka główny oskarżony protestował w ostatnim słowie przeciw piętnowaniu przemysłu niemieckiego jak dozorców niewolników i grabieżców. Oświadczył, że przemysłowcy niemieccy pełnili tylko swój obowiązek wobec ojczyzny. — Współoskarżeni zrzekli się ostatniego słowa. Oskarżyciel amerykański w replice ostro rozprawił się z twierdzeniami obrony i oskarżonych.

W procesie urzędników ministerstwa sprawiedliwości III Rzeszy 4 oskarżonych otrzymało kary dożywotniego więzienia, 4 dalszych po 10 lat, jeden 7 lat, jeden — 5 lat, z zaliczeniem aresztu śledczego, 4 oskarżonych uwolniono z braku dowodów. Sąd stwierdził, że oskarżeni naruszyli wielokrotnie liczne zasady prawa narodów i przyczynili się do zhańbienia sprawiedliwości niemieckiej przez całkowite podporządkowanie się samowoli Hitle-

ra, czynników partyjnych i policji. — Niektórzy z oskarżonych brali czynny udział w wykonywaniu dekretów Hitlera o „nocy i mgły“ (specjalna kategoria więźniów politycznych) oraz w prześladowaniu Żydów i Cyganów. Wszyscy obrońcy mają apelować.

Alfred Krupp domagał się zezwolenia na korzystanie z obrony, upatrzono go adwokata amerykańskiego. Trybunał norwimberski odrzucił to żądanie, stwierdzając, że jest sądem międzynarodowym, a nie amerykańskim. Wobec tego Krupp zrezygnował w ogóle z obrońcy.

Prasa niemiecka zamieszcza niezbyt obszernie, ale dość częste wzmianki o krakowskim procesie załogi Oświęcimia.

Gen. Clay nie skorzystał z prawa łaski w stosunku do skazanych przez Trybunał norwimberski zbrodniczych lekarzy niemieckich. Obrona zamierza apelować do najwyższego trybunału Stanów Zjednoczonych.

Sprawy Saary. W Zagłębiu Saary rozpoczął urzędowanie nowy rząd, utworzony na podstawie uchwalonej niedawno konstytucji. Premierem jest członek Chrześcijańskiej Partii Ludowej J. Hoffmann. Rząd oniera się na koalicyjny „chrześcijańskich demokratów“ z „chrześcijańskimi ludowcami“.

O granicę Niemiec z Belgią i Holandią toczy się spór ożywiony. Szczególnie twardo stawia swoje żądania Holandia. Z drugiej strony Niemcy wybrali dla obrony swego stanu posiadania metode ataku i domagają się rewizji granic na swoja korzyść i przyznania im pewnych terytoriów, które weszły w posiadanie Belgii i Holandii w ciągu ubiegłych stu lat. Jednocześnie prasa niemiecka stawia Belgom i Holendrom za wzór Drużczków, którzy rezygnują z wszelkich terytorialnych pretensji.

Wysiedleni nadal okazują wielką ruchliwość. Wyrazem tego jest m. in. utworzenie „rządu W. M. Gdańska“, który ma reprezentować interesy „obywateli“ gdańskich i domaga się traktowania ich jak cudzoziemców. Prasa niemiecka podkreśla przy tej sposobności, że Gdańsk był jednym z ognisk niemieckiego szowinizmu, obecnie zaś Gdańszczanie wypierają się swej łączności z narodem niemieckim.

Szwecja postanowiła przyjąć do siebie 45000 Niemców sudeckich z Austrii.

Różne sprawy polityczne. Tworzenie nowych partii staje się zjawiskiem nagminnym w niemieckim życiu politycznym. Ostatnio mówi się o stworzeniu w Berlinie „Partii Radykalno-Demokratycznej“. W związku z tym warto podkreślić, że w Niemczech istnieje już ogółem 31 zalegalizowanych stronnictw politycznych. Obok wspomnianej wyżej trzydziesta trzecia ma być organizowane w Monachium stronnictwo o charakterze „ludowo-narodowym“, które snuje rozległy plan reorganizacji całej Europy. — W Berlinie znikniecie niemieckiego dziennikarza Friedego, współpracownika sensacyjno-brukowej gazety „Der Abend“ stało się dla socjaldemokratycznych i części chrześcijańsko-demokratycznych radnych miejskich sposobnością do gwałtownego ataku na policję berlińską. Losy Friedego nie są znane, pisma ze strefy sowieckiej twierdzą, że ukrywa się on po prostu gdzieś na zachodzie. — Rząd bawarski postanowił zredukować personel urzędniczy o 21%. Liczba urzędników „państwa bawarskiego“ przekroczyła przed niedawnym czasem liczbę urzędników państwowych w Wielkiej Brytanii. — Komitety kobiece strefy sowieckiej zjednoczyły się 27 listopada w Berlinie z Demokratycznym Związkiem Kobiet, tworząc „jednolitą, demokratyczną organizację kobiecą“. — Premierzy strefy amerykańskiej postanowili stworzyć

„Niemiecki instytut dokumentacji politycznej“, który badać ma w sposób dokumentacyjny politykę narodowego socjalizmu. Na czele instytutu stanie Kuratorium złożone z przedstawicieli rządów Hesji, Wirtembergii-Badenii, Bawarii i Bremy oraz rady naukowej. Do rady naukowej weszli m. in.: prof. Bergstraesser z Darmstadtu, dr E. Kogon (autor znanej pracy o obozach koncentracyjnych „Der SS-Staat“), prof. Anna Siemsen z Hamburga, dr Th. Heuss z Stuttgartu i in. — W Bad Pyrmont odbyła się międzystrefowa konferencja VVN (Związku przesładowanych przez hitlerizm). Wypowiadano się przeciw antysemityzmowi, podkreślano, że przesładowani nie chcą przywilejów, ale zniesienia przywilejów ery hitlerowskiej; ponadto potępiano praktykę denazyfikacyjną strefy brytyjskiej, która prowadzi, zdaniem mówcy (tj. przewodniczącego VVN tej strefy, Heitgesa) do rozdzielenia społeczeństwa i solidaryzacji b. hitlerowców.

„Blok niemiecki“, utworzony w Bawarii przez posła Meissnera z części członków WAV, uważa się za ponadpartyjny związek wszystkich obywateli. W programie mówi się o czterech wolnościach Roosevelta, ponadto Blok stawia sobie za cel „skonczyć z plugawieniem wszystkich pojęć ojczyźnianych, z okresem kwestionariuszy (tzn. z denazyfikacją), z urzędami pracy, stworzyć jedność polityczną i gospodarczą, oraz... poprzeć wszelkie starania wysiedlonych o powrót do dawnego obszaru osiedleńczego“. Wspomniane wyżej tworzenie nowych partii ma niewątpliwie jako cel główny umożliwienie mniej lub więcej jawnej działalności w duchu hitlerowskim, na którą nie pozwalają ramy istniejących stronnictw. Blok Niemiecki nie jest ani pierwszym, ani ostatnim przykładem tego rodzaju. „Pojęcia ojczyźniane“ oznaczają niewątpliwie m. in. „honor armii niemieckiej“, który znajduje

wielu obrońców. W Bawarii daje się zaobserwować ożywienie działalności neohitlerowskiej, m. in. wśród b. oficerów, którzy stworzyli organizację nielegalną, zwaną „ostatnim batalionem“. Przywódca Bloku Niemieckiego, poseł Meissner, został niedawno pozbawiony mandatu poselskiego za krzywoprzysięstwo i sfalszowanie metryki urodzenia. — W Bawarii rozpoczął obrady senat jako druga izba parlamentu bawarskiego. Składa się on nie z przedstawicieli partii politycznych, ale z reprezentantów nauki, kultury i sztuki, ekspertów gospodarczych, przedstawicieli rzemiosła, wolnych zawodów, związków zawodowych, szkolnictwa wyższego, wreszcie duchowieństwa. Senat jest całym doradczym, nie posiada kompetencji prawodawczych, ani kontrolnych, ma jednak inicjatywę ustawodawczą.

Stosunki z Niemcami. SPD wybrana została stałym członkiem międzynarodowej konferencji socjalistycznej w Antwerpii, wbrew głosom polskim, czechosłowackim, włoskim i Żydowskiego. — Schumacher udał się ze Szwecji do Norwegii. W Oslo odbyły się demonstracje przeciw niemu. Prasa socjaldemokratyczna przeczy temu. — Pastor Niemoeller udał się na zaproszenie do Danii. — Francusko-niemiecki klub w Hamburgu, zamknięty przez hitlerowców, wznowił działalność. — Jeńcy niemieccy w Wielkiej Brytanii otrzymać mieli w czasie świąt Bożego Narodzenia zwolnienie z obozów na 2 doby.

Niemcy a Polska. Jako fakt sporadyczny, ale niemniej interesujący zanotować można, że na zamieszczony przez jedno z pism berlińskich list do redakcji, w którym pewien czytelnik posuwał się do twierdzenia, że hitlerowcy nie wysiedlali Polaków z polskich terenów, ani nawet nie zamysłali o czymś podobnym, odpowiedział na

lamach tego pisma Paul Bock z Lubeki, opisując dokładnie rzeczywiste stosunki w Wielkopolsce w czasie okupacji i wzywając do rzetelnego informowania narodu niemieckiego zamiast dotychczasowego bezmyślnego podjudzania go przeciw Polakom. Głos ten na tle ogólnych antypolskich nastro-

jów w Niemczech uznać należy za niezwykle.

W sprawie granicy z Polską wypowiedziała się SED, stając na gruncie decyzji poczdamskich, czyli uznając granicę Odry—Nisy za definitywną.

Andrzej Józef Kamiński

ZYCIE GOSPODARCZE

Handel międzystrefowy na rok 1948 uregulowany został podpisaniem ostatecznie w Berlinie porozumieniem, pomiędzy strefami: radziecką, amerykańską i brytyjską. Ogółem wzajemna wymiana obejmuje następujące grupy towarów:

Grupa towarów	Strefy połączone	
	(w mil. marek)	Strefa radziecka
Rolnictwo	1,7	30,7
Oleje mineralne	0,8	0,7
Kamienie i glinki	1,1	1,1
Żelazo i stal	70,9	14,3
Mechanika precyz. i optyka	1,2	1,2
Chemia	14,7	17,4
Produkty kauczukowe	12,8	4,3
Produkty szklane	0,9	5,0
Celuloza i papier	1,3	7,5
Tekstyli	42,5	41,7
Wyroby z brązu	0,02	—
Elektrotechniczne	—	1,5

Ogółem eksport strefy radzieckiej wynosić będzie 156,8 mil. marek stref połączonych, import 156,9 mil. mar. W stosunku do porozumienia z roku ubiegłego obrót tegoroczny 314 mil. mar. oznaczać będzie podwyżkę o co najmniej 50%. Ponadto ten oficjalnie umową ustalony obrót nie wyczerpuje całej możliwej pomiędzy strefami wymiany, którą w roku bieżącym szacuje się na prawie 800 mil. mar. Obrady w sprawie porozumienia handlowego

między strefą sowiecką a francuską toczą się osobno.

Transport kolejowy w Niemczech niedomaga głównie z powodu braku lokomotyw oraz wagonów, szczególnie towarowych. Dla poprawienia stanu kolejnictwa uruchomiono w lipcu ub. roku tzw. plan „A”, który miał na celu naprawę lekko uszkodzonego taboru kolejowego. Obecnie władzom okupacyjnym przedłożono do aprobaty plan „B”, który ma w nowym roku objąć naprawę prawie 1,5 tysiąca parowozów oraz 45.000 wagonów ciężko uszkodzonych. Dla usprawnienia jednak rzeczywistego transportu kolejowego w Niemczech konieczne jest uruchomienie produkcji nowych wagonów, co wobec przeciążenia fabryk niemieckich jak i zagranicznych natrafia na wielkie trudności.

Gospodarke węglową Zagłębia Ruhry oddano z końcem ubiegłego roku w ręce administracji niemieckiej. Funkcje dotychczasowego brytyjskiego organu kontrolnego North German Coal Control (NGCC) objęła „Deutsche Kohlenbergbau - Leitung”, którą nadzoruje dwuosobowy anglo - amerykański organ kontrolny.

Produkcja dzienna kopalń Ruhry wzrosła ostatecznie (grudzień) do 280 tys. ton dziennie (wydajność dzienna górnika 1,22 t.) Równoczesny jednak wzrost trudności transportowych spowodował, że szwankuje wydatnie roz-